

Το καπέλο της γιαγιάς

Μια φορά και έναν καιρό, σε ένα απομακρυσμένο χωριό ζούσε μια καλοσυνάτη γυναίκα, η γιαγιά Διδώ. Είχε άσπρα μαλλιά, μεγάλα μάτια και ένα γλυκό χαμόγελο που ζέσταινε μονομιάς τις καρδιές των ανθρώπων.

Ζούσε μόνη της, σε ένα μικρό σπιτάκι εξοπλισμένο με όλου του κόσμου τα αγαθά. Είχε τον κήπο της, τον οποίο φρόντιζε καθημερινά. Περιποιούνταν τα όμορφα λουλούδια της και όποτε της το επέτρεπε ο καιρός, φύτευε τα λαχανικά της. Ζούσε ήσυχα, μακριά από το νέφος των μεγαλουπόλεων. Κάθε πρωί, απολάμβανε τον καφέ της στον κήπο εισπνέοντας τον καθαρό αέρα του χωριού.

1. Είχε έναν κήπο με φρούτα και λαχανικά, τον οποίο φρόντιζε (Σχέδιο Μ. Τερμετζίδου)

Η γιαγιά Διδώ, ξεχώριζε για το γλυκό της πρόσωπο, το χαμόγελο που πάντα χάριζε στους άλλους, αλλά και για ένα ψάθινο καπέλο με κόκκινη κορδέλα, που φορούσε πάντα στο κεφάλι της. Δεν το αποχωριζόταν ποτέ. Στις δουλειές, στους περιπάτους της, στο μεσημεριανό της γεύμα. Μόνο όταν κοιμόταν, το ακουμπούσε ευλαβικά δίπλα στο κομοδίνο της. Ήταν το αγαπημένο της και είχε μεγάλη αξία, γιατί ήταν της δικής της μητέρας.

Το καπέλο, για πολλά χρόνια ήταν η μόνη της συντροφιά. Παρότι είχε 3 πανέμορφους γιούς, ψηλούς σαν τα βουνά η μοναξιά της ήταν μεγάλη. Τους μεγάλωσε με πολύ αγάπη χωρίς να βαρυγκωμήσει ποτέ της. Αντιθέτως, έκανε όνειρα για τα παιδιά της.

Ο Βαλέριος, ο Βίκτωρας και ο Βιτώριος είχαν μόλις ένα χρόνο διαφορά μεταξύ τους. Αγαπούσαν την μητέρα τους και όλα αυτά τα χρόνια ήταν δεμένοι σαν γροθιά. Μέχρι που σπούδασαν, έκαναν τις δικιές τους οικογένειες και απομακρύνθηκαν. Ο Βαλέριος, ο μεγαλύτερος ήταν γιατρός, ο Βίκτωρας δικηγόρος και ο Βιτώριος αστυνομικός. Έμεναν σε διαφορετικές πόλεις πολύ μακριά από το χωριό που ζούσε η γιαγιά Διδώ. Την επισκέπτονταν πολύ σπάνια και επειδή δεν είχε ούτε τηλέφωνο, της έστελναν γράμματα.

Γράμματα που η γιαγιά, τα κρατούσε σαν φυλαχτό και τα έκρυβε κάτω από το προσκεφάλι της. Ποτέ της δεν παραπονέθηκε όμως. Πάντα τους έγραφε με αγάπη και τους καθισύχαζε πως όλα πάνε καλά.

Ζούσε με την ελπίδα ότι μια μέρα θα έπαιρνε κάποιο γράμμα από τους γιούς της, που θα της έλεγε ότι έρχονται να την δουν. Οι μέρες όμως, οι μήνες και τα χρόνια περνούσαν. Η γιαγιά Διδώ έπαιρνε ένα γράμμα από τον καθένα όλο και πιο σπάνια. Η καρδιά της ράγιζε μέρα με την μέρα στην ιδέα ότι μπορεί να μην ξαναέβλεπε τα παιδιά της. Πολλές φορές, προσπάθησε να τους επισκεφθεί η ίδια όμως αυτό ήταν αδύνατο. Το χωριό ήταν τόσο απομακρυσμένο από τον πολιτισμό. Είχε μόλις 20 κατοίκους και δεν υπήρχε η δυνατότητα να μετακινηθεί κανείς παρά μόνο με αυτοκίνητο.

Μια μέρα λοιπόν, ενώ απολάμβανε τον πρωινό καφέ της άκουσε μια φωνή από μακριά.

-Διδωωωώ, Διδωωωώ τρέξε έχεις γράμμα από τον γιο σου!

2. *Ενώ έπινε τον καφέ της άκουσε μια φωνή.. Ήταν ο ταχυδρόμος. (Σχέδιο Μ. Τερμετζίδου)*

Ήταν ο ταχυδρόμος του χωριού, ο περιβόητος μαστροχαλαστής Γιώργης που το πρωί μοίραζε γράμματα και το βράδυ παρίστανε τον ηλεκτρολόγο.

-Τι φωνάζεις έτσι Μαστρο-Γιώργη, μας ξεκούφανε.

-Γράμμα από το γιό σου έχεις και δεν θα φωνάξω; Τόσο σπάνια σου στέλνουν γράμματα τα παιδιά σου. Αυτό είναι ένα μεγάλο γεγονός. Πρέπει να το γιορτάσουμε.

Η γιαγιά, ένιωσε ένα φτερούγισμα ανυπομονησίας στην καρδιά της. Ήταν άραγε το πολυπόθητο γράμμα που ήλπιζε τόσα χρόνια;

Προσπάθησε να φανεί ψύχραιμη και αμέσως αποκρίθηκε στον ταχυδρόμο.

-Πάλι ευκαιρία για κρασί ψάχνεις; Απορώ με εσένα.

-Και γιατί να μην πιά; Όλη μέρα κουράζομαι. Δεν έχω δικαίωμα να απολαύσω και εγώ ένα ποτηράκι κρασί; Κάνει καλό και στην καρδιά άλλωστε, είπε εκείνος.

-Από τι να κουραστείς καημένε μου; είπε γελώντας η γιαγιά. Οι άνθρωποι σε αυτό το χωριό ήμαστε μετρημένοι στα δάχτυλα, σιγά τα γράμματα που έχεις να μοιράσεις.

-Μόνο τα γράμματα λογαριάζεις εσύ; είπε με αυστηρό ύφος ο Μαστρο-Γιώργης. Ξεχνάς μου φαίνεται ότι είμαι και ηλεκτρολόγος.

- Σωστά! Πως θα μπορούσα να το ξεχάσω. Αυτό που εσύ όμως δεν θυμάσαι είναι ότι στο χωριό δεν έχουμε ούτε τηλέφωνο, ούτε τηλεόραση ούτε καλά καλά έναν θερμοσίφωνα βρε αδερφέ. Άρα τι φτιάχνεις όλη μέρα; Καλά σε λένε μαστροχαλαστή. Άντε φέρε μου τώρα το γράμμα και άσε τα κρασιά κατά μέρος, είπε η γιαγιά.

-Ουφ! Πολύ μυστήρια είσαι Διδώ. Ορίστε πάρε το γράμμα σου. Εύχομαι να είναι για καλό. Καλή σου μέρα, φεύγω, είπε με σκυθρωπό πρόσωπο ο ταχυδρόμος.

-Περίμενε παραπονιάρη. Τόσο κόπο έκανες και δεν θα σε ανταμείψω; Έλα εδώ. Μπες μέσα στο μπαζέ μου και κόψε μια σακούλα φρούτα και λαχανικά. Πάρε ότι θέλεις, είπε καλοσυνάτα η γιαγιά.

-Είσαι εσύ μια! Κανείς δεν σε φτάνει. Σε ευχαριστώ πολύ, αποκρίθηκε εκείνος.

Ο Μαστρο-Γιώργης, μπήκε στον κήπο και αφού έκοψε τα λαχανικά και τα φρούτα έφυγε. Η γιαγιά, αμέσως μπήκε στο σπίτι ακούμπησε για λίγο το καπέλο της στο τραπέζι, φόρεσε τα γυαλιά της και άνοιξε αμέσως το γράμμα. Ήταν από τον γιο της τον Βαλέριο.

Πριν καν αρχίζει να το διαβάσει, έψαχνε να βρει με κεφαλαία γράμματα την λέξη έρχομαι. Κοίταξε, ξανακοίταξε τίποτα. Πουθενά αυτή η ριμάδα λέξη. Της έγραφε τις ιατρικές του περιπέτειες. Στο τέλος, έκλεισε το γράμμα με την φράση “Μου λείπεις μητέρα, σ’ αγαπώ”. Και τι δεν θα έδινε για να ακούσει αυτό το σ αγαπώ από κοντά. Όχι μόνο από εκείνον αλλά και από τους τρεις. Έκλεισε για λίγο τα μάτια της και ταξίδεψε στις σκέψεις της. Ήθελε να τα ανοίξει και να τους δει μπροστά της, με κοντά παντελονάκια και γδαρμένα γόνατα από το παιχνίδι, όπως τότε που ήταν μικρά και έκαναν κάποια ζαβολιά.

Ανοίγοντάς τα, δεν είδε τίποτα παρά μόνο μια κατσαρόλα με νερό που έβραζε και την καλούσε να πάει. Μηχανικά περπάτησε μέχρι εκεί, και την έβγαλε από την φωτιά. Δάκρυα κύλησαν στα μάτια της. Πήρε το καπέλο της και πήγε να ξαπλώσει. Στριφογύριζε σαν ανεμοστρόβιλος στο κρεβάτι. Αυτή την φορά τίποτα δεν θα είναι ίδιο, έλεγε και ξαναέλεγε στον εαυτό της. Εγώ θα το ακούσω αυτό το σ αγαπώ, ο κόσμος να χαλάσει. Πέρασε όλη την ημέρα στο κρεβάτι. Σκεπτόταν τι να κάνει. Έψαχνε να βρει μια λύση. Λίγο πριν τα μεσάνυχτα, τα μάτια της βάρυναν, χάιδεψε για λίγο την κορδέλα του καπέλου της και έπειτα αποκοιμήθηκε.

Εύπνησε πολύ νωρίς το επόμενο πρωί, σχεδόν αγάραγα. Χωρίς να χάσει λεπτό, άνοιξε το συρτάρι με τα πράγματα της και έβγαλε μια κόλλα χαρτί με ένα μολύβι. Φόρεσε τα γυαλιά της και ξεκίνησε να γράφει...

3. Η γιαγιά έβγαλε κόλλα χαρτί και μολύβι, έβαλε τα γυαλιά της και ξεκίνησε να γράφει.
(Σχέδιο Μ. Τερμετζίδου)
“Αγαπημένο μου παιδί,

Ελπίζω να είσαι καλά στην υγεία σου και να τρως. Έχω καιρό να λάβω γράμμα σου και ανησυχώ. Αυτή την φορά δεν θα σου γράψω για τα μυρωδάτα μου λουλούδια και τα ολόφρεσκα λαχανικά που έχω στον κήπο μου αλλά για κάτι πιο σοβαρό. Εδώ και μέρες δεν είμαι πολύ καλά στην υγεία μου. Η αναπνοή μου έχει βαρύνει αρκετά και δυσκολεύομαι να σηκωθώ από το κρεβάτι. Πονάνε τα κόκαλα μου και δεν έχω όρεξη να φάω. Το πρωινό ξύπνημα έχει γίνει μαρτύριο. Ο γιατρός της περιοχής έχει μέρες να περάσει και ο Μαστρο-Γιώργης, ο ταχυδρόμος δεν τον βρίσκει πουθενά. Μάλλον με βρήκε αυτή η ριμάδα η πνευμονία. Είναι ανάγκη να έρθεις από εδώ γιατί συμβαίνει και κάτι άλλο...

Έγραψε το ίδιο γράμμα και στους τρεις γιούς της. Τα έβαλε σε φάκελο και τα έκλεισε. Έπειτα, πήρε τον δρόμο για το σπίτι του Μαστρο-Γιώργη. Ήταν περίπου η ώρα που ξεκινούσε να μοιράσει τα γράμματα στο χωριό. Όσα είχε δηλαδή. Διέσχισε

την μικρή πλατεία του χωριού. Στο τέλος του δρόμου, ήταν το καφενείο το οποίο μόλις άνοιγε και ο καφετζής έβγαζε τις καρέκλες του στο πλακόστρωτο. Από εκεί, πέρασε η γιαγιά και τον καλημέρισε.

-Γεια σου Διδώ. Πρωινή πρωινή σήμερα. Για που το έβαλες; Έλα να σου ψήσω ένα καφεδάκι, της είπε με χαμόγελο.

-Όχι σε ευχαριστώ, είμαι βιαστική. Πάω στο σπίτι του Μαστρο-Γιώργη, έχω γράμματα να του δώσω, αποκρίθηκε.

- Και άμα σου ανοίξει να μου τρυπήσεις την μύτη. Εχθές ήταν εδώ μέχρι αργά και έπινε κρασί. Τα μεσάνυχτα έφυγε. Δεν νομίζω να έχει συνέλθει από το μεθύσι, είπε γελώντας ο καφετζής.

-Τον χρειάζομαι οπωσδήποτε. Σε αφήνω φεύγω, είπε η γιαγιά και άρχισε να τρέχει σαν ελάφι.

Φτάνοντας στο σπίτι του Μαστρο-Γιώργη, είδε κλειστά τα παραθυρόφυλλα του σπιτιού του. Σίγουρα δεν είχε συνέλθει. Όχι γράμματα ούτε πως τον λένε δεν θα θυμόταν, σκέφτηκε. Χτύπησε δυνατά την πόρτα, φωνάζοντας τον.

Ξάφνου, ξεπρόβαλλε ο ταχυδρόμος με σηκωμένα τα μπατζάκια της πιτζάμας του και τα μαλλιά ανακατεμένα από τον ύπνο.

4. Ξεπρόβαλλε με σηκωμένα μπατζάκια της μπιτζάμας. (Σχέδιο Μ. Τερμετζίδου)

-Στον ύπνο σου με έβλεπες μωρέ Διδώ; της είπε με κατσούφικο ύφος.

-Σε χρειάζομαι επειγόντως. Θέλω να πας αυτά τα γράμματα στην κοινότητα. Είναι για τα παιδιά μου. Και επιτέλους, πάψε να χασμουριέσαι, είπε εκείνη ανυπόμονα.

- Αξημέρωτα μωρέ Διδώ; Ακόμα δεν έχω συνέλθει από εχτές. Ήμουν στο καφενείο και ήπια λίγο παραπάνω, της είπε.

-Τι λίγο βρε κρασοκανάτα που ήπιες ολόκληρο το αμπέλι; Σε χρειάζομαι σου λέω δεν καταλαβαίνεις; του είπε εκείνη εκνευρισμένα.

-Εντάξει. Άσε τα γράμματα και πήγαινε. Δεν μπορούσες να μου τα αφήσεις έξω από την πόρτα μου; της είπε.

-Μα δεν σε θέλω μόνο για αυτό μπουζουκοκέφαλε. Χρειάζομαι την βοήθεια σου και για κάτι άλλο, του είπε εκείνη.

-Ωραία λοιπόν πες μου, της είπε ο ταχυδρόμος.

Οι δυο τους τα λέγανε για κάμποση ώρα. Όταν πια μεσημέριασε η γιαγιά Διδώ γύρισε στο σπίτι της και ξεκίνησε πάλι τις δουλειές του κήπου.

Πέρασαν λίγες μέρες. Η ζωή ήταν ίδια για την γιαγιά Διδώ, μέχρι που ένα πρωί ενώ έψηνε τον καφέ της άκουσε τον ήχο του αυτοκινήτου έξω από το σπίτι της. Αμέσως παράτησε το φλιτζάνι πάνω στο τραπέζι, έτρεξε με όλη της την δύναμη προς το κρεβάτι της και κουκουλώθηκε κάτω από τα σκεπάσματα. Ξεροκατάπινε. Δεν μπορούσε να το πιστέψει. Ήταν τα παιδιά της. Τα άκουγε. Η μεγάλη στιγμή είχε φτάσει.

-Μητέρα; Είσαι μέσα; ακούστηκε μια φωνή.

Η γιαγιά Διδώ, πήρε το ύφος της ηθοποιού και είπε τραυλίζοντας:

- Ναι εδώ είμαι.

Η πόρτα άνοιξε. Ο Βαλέριος, ο Βίκτωρας και ο Βιτώριος μπήκαν μέσα. Εκείνη δεν πίστευε στα μάτια της. Τόσο καιρό περίμενε αυτή την στιγμή. Ήρθε η ώρα, σκέφτηκε.

-Παιδιά μου. Αγαπημένα μου παιδιά. Ήρθατε; Ξέρετε με τι λαχτάρα σας περίμενα; είπε τραυλίζοντας

Αμέσως έτρεξαν κοντά της. Την αγκάλιασαν σφιχτά και την φίλησαν όπως δεν την είχαν φιλήσει ποτέ. Έκλαιγαν όλοι μαζί αγκαλιασμένοι.

5. Την αγκάλιασαν και έκλαιγαν όλοι μαζί. (Σχέδιο Μ. Τερμετζίδου)
Έπειτα, ο Βίκτωρας είπε:

-Μάνα πες μας, τι έπαθες στα ζαφνικά; Πως είσαι στην υγεία σου;

-Δεν βλέπετε τα χάλια μου; Ότι σας έγραψα στο γράμμα. Είμαι πολύ άρρωστη, είπε εκείνη.

-Η αλήθεια είναι πως το χρώμα σου μητέρα είναι ροδαλό. Φαίνεσαι καλά. Φυσικά και θα πρέπει να σε εξετάσω για να βγάλω τα συμπεράσματα μου, είπε ο Βαλέριος που πάντα μιλούσε με επιστημονικό ύφος.

-Ναι. Έτσι πρέπει να γίνει. Εμείς καλύτερα να βγούμε έξω και όταν θα τελειώσει η εξέταση ξαναερχόμαστε, είπε ο Βιτώριος.

-Όχι όχι. Δεν χρειάζομαι καμία εξέταση. Ο γιατρός της περιοχής ήρθε εχθές και με είδε. Τα μαύρα μου τα χάλια είπε πως έχω. Μου έγραψε και μια συνταγή με κάτι περίεργα φάρμακα που ούτε ξέρω να τα προφέρω. Την έδωσα στον ταχυδρόμο του χωριού για να μου τα φέρει μα πάνε μέρες, είπε εκείνη.

-Μα τι είναι αυτά που λες μητέρα, είτε ο Βαλέριος. Θα σε εξετάσω και εγώ.

-Δεν χρειάζεται σου είπα. Αυτό που θέλω να κάνετε είναι να πάτε από τον ταχυδρόμο και να δείτε τι απέγιναν τα φάρμακα μου. Είναι ο μόνος που με βοηθάει εδώ και καιρό. Αυτός θα σας τα εξηγήσει όλα, αποκρίθηκε η γιαγιά Διδώ.

-Μας έγραψες και για κάτι άλλο στο γράμμα που πολύ μας ανησύχησε. Τι είναι αυτό μητέρα; την ρώτησε ο Βαλέριος.

-Α ναι! Παραλίγο να το ξεχάσω. Εδώ και λίγες μέρες, έχω χάσει το αγαπημένο μου ψάθινο καπέλο. Από εκείνη την ημέρα αρρώστησα από την στεναχώρια μου. Θέλω να ψάξετε να το βρείτε. Δεν πήγα και πουθενά πέρα από το χωριό. Μια σταλιά είναι το αναθεματισμένο που μπορεί να μου έπεσε, είπε εκείνη όλο ύφος.

-Εκείνο με την κόκκινη κορδέλα; Ακόμα το φοράς βρε μάνα; Μα καλά που το έχασες; Θυμήσου λίγο καλύτερα, που πήγες τελευταία φορά; την ρώτησε ο Βιτώριος.

-Στο σπίτι του Μαστρο-Γιώργη για να του δώσω την συνταγή, είπε εκείνη. Μπορεί άθελα μου να το ξέχασα εκεί. Άντε ξεκινήστε γιατί μπορεί να μην τον βρείτε εκεί.

Τα 3 παιδιά πήραν τον δρόμο για το σπίτι του ταχυδρόμου. Στον δρόμο παρατηρούσαν κάθε γωνιά του χωριού. Τίποτα δεν είχε αλλάξει. Νοστάλγησαν τα παιδικά χρόνια που πέρασαν. Τα μαγαζιά, τον καλοσυνάτο καφετζή, τις μυρωδιές του φούρνου.

Φτάνοντας, τον είδαν να κάθεται στο μπαλκόνι και να πίνει κρασί από το μπουκάλι. Τον πλησίασαν.

-Καλησπέρα Μαστρο-Γιώργη! Τι κάνεις; μας θυμάσαι; Του είπαν.

-Μα πως θα μπορούσα να σας ξεχάσω. Σας ξέρω όλους απ' έξω και ανακατωτά. Η μάνα σας μόνο για εσάς μιλάει. Καλώς ορίσατε.

-Καλώς σε βρήκαμε. Η μάνα μας είπε πως έχεις μια συνταγή για φάρμακα. Μήπως θα μπορούσα να την δω; είπε ο Βαλέριος παίρνοντας το ύφος του γιατρού.

-Α την συνταγή; Δεν την έχω. Την έχασα. Προχθές που πήγα στο καφενείο φαίνεται μου έπεσε από την τσέπη, είπε εκείνος μεθυσμένα.

-Μα τι λες; Πως είναι δυνατόν; Αυτή η συνταγή είχε τα φάρμακα της μητέρας μου. Είναι άρρωστη και πρέπει να γίνει καλά. Τι θα κάνουμε τώρα; είπε ο Βίκτωρας.

-Θα την εξετάσω εγώ και θα της δώσω καινούργια φάρμακα, είπε ο Βαλέριος. Το πρόβλημα όμως είναι ότι τα χρειάζεται άμεσα. Τέλος πάντων, θα δούμε τι θα κάνουμε, είπε εκείνος προβληματισμένα.

-Μαστρο-Γιώργη, κάτι ακόμα. Η μητέρα μας ήρθε προχθές στο σπίτι σου και μάλλον ξέχασε εδώ το ψάθινο καπέλο της. Είχε και μια κόκκινη κορδέλα επάνω, μήπως μπορείς να μας το φέρεις;

-Α το καπέλο; Κοιτάζτε να δείτε τι συνέβη με αυτό. Πράγματι η μητέρα σας, το ξέχασε στο σπίτι μου. Εγώ μόλις το κατάλαβα πήρα τον δρόμο για το σπίτι της, να της το επιστρέψω. Είχε τόσο ζέστη που σκέφτηκα να το φορέσω λιγάκι να μην με κάψει ο ήλιος. Ταυτόχρονα έπινα και κρασί οπότε δεν μπορούσα να κρατώ και τα δυο. Ξαφνικά, εκεί που περπατούσα φύσηξε ένας πολύ δυνατός αέρας και μου πήρε το καπέλο από το κεφάλι. Το κυνήγησα αλλά δεν το πρόλαβα. Χάθηκε, είπε εκείνος.

-Σοβαρολογείς; Αυτό ήταν το αγαπημένο καπέλο της μητέρας μας. Το έχει από τότε που ήταν τόσο δα κοριτσάκι. Θα πεθάνει από την στεναχώρια της αν της πούμε ότι χάθηκε.

-Πως τόλμησες; έχασες δυο πολύτιμα πράγματα για εκείνη. Την συνταγή και το καπέλο. Μπεκροκανάτα, άμυαλε, είπε φωνάζοντας ο Βιτώριος.

-Ηρέμησε, σημασία έχει να δούμε τι θα κάνουμε. Αυτόν θα τον συγυρίσουμε αργότερα, είπε ο Βίκτωρας.

Αφού έφυγαν κάπως θυμωμένοι από το σπίτι του, κάθισαν σε μια γωνιά και προσπαθούσαν να σκεφτούν. Ήταν αρκετή ώρα σιωπηλοί. Έπειτα, ο Βαλέριος είπε:

-Λοιπόν, θα εξετάσω την μητέρα και θα φροντίσω να έρθουν εδώ όσο το δυνατό γρηγορότερα τα φάρμακα. Εν ανάγκη με ελικόπτερο. Όσο για το καπέλο έχω μια ιδέα. Τι θα λέγατε να της αγοράζαμε ένα ίδιο; είπε.

-Και να της πούμε ψέματα; Θα το καταλάβει. Έπειτα θα βρούμε ίδιο; Το έχει από μωρό παιδί. Έχουν περάσει τόσα χρόνια, είπε ο Βιτώριος.

Θα βρούμε ολόιδιο, ακόμα και αν χρειαστεί να ταξιδέψουμε στην άλλη άκρη του κόσμου. Η μητέρα δεν μπορεί χωρίς αυτό.

Αφού συμφώνησαν όλοι κατευθύνθηκαν προς το σπίτι. Είχαν φτιάξει ένα ψεύτικο σενάριο στο μυαλό τους για να μην στεναχωρηθεί η γιαγιά Διδώ.

Μπαίνοντας, ο Βαλέριος πήρε τον λόγο και της είπε πως είδε την συνταγή, μίλησε με τον γιατρό της περιοχής και θα έχει τα φάρμακα της πολύ σύντομα.

Εκείνη, βιαστικά ρώτησε:

-Με το καπέλο μου τι έγινε; Το βρήκατε;

-Εε ναι μητέρα. Τώρα κάθισε να σε εξετάσω, της είπε.

-Τι να με εξετάσεις; Τα είπαμε αυτά. Αφού μίλησες και με τον γιατρό. Έτσι δεν μου είπες; του είπε εκείνη.

Η γιαγιά Διδώ βλέποντας την αγωνία στα πρόσωπα τους και αυτό το ένοχο ύφος της ζαβολιάς, όπως τότε τους είπε:

-Αφήστε τα ψέματα κατά μέρος. Καταλαβαίνω ότι μου λέτε ψέματα. Κάτι συμβαίνει και με τα φάρμακα μου και με το αγαπημένο μου καπέλο. Μήπως χάθηκαν όλα; είπε εκείνη, κλαίγοντας προσποιητά.

-Πρέπει να της πούμε την αλήθεια, είπε ο Βίκτωρας.

Εντάξει λοιπόν. Μητέρα το καπέλο και η συνταγή σου χάθηκαν. Αυτός ο μεθύστακας ο ταχυδρόμος φταίει για όλα. Τα έχασε. Το μυαλό του δεν έχει τίποτα μέσα παρά μόνο κρασί, είπε ταπεινά ο Βιτώριος. Μην στεναχωριέσαι όμως, θα ψάξουμε να σου βρούμε ένα καινούργιο καπέλο ακριβώς ίδιο.

-Μου λέτε αλήθεια; Θα κάνετε τέτοιο πράγμα για μένα; Είπε εκείνη.

-Φυσικά μητέρα, ακόμα και αν χρειαστεί να ταξιδέψουμε στην άλλη άκρη του κόσμου, σε αγαπάμε είπαν και οι 3 με μια φωνή.

Πριν καν προλάβουν να της διηγηθούν όλη την ιστορία, χτύπησε η πόρτα. Ήταν ο ταχυδρόμος. Του άνοιξαν. Αμέσως γούρλωσαν τα μάτια. Φορούσε στο κεφάλι του το καπέλο της γιαγιάς.

6. Ο ταχυδρόμος με το καπέλο της γιαγιάς. (Σχέδιο Μ. Τερμετζίδου)
Τον κοίταξαν με θυμό. Όλοι εκτός από την γιαγιά Διδώ.

-Πέρνα μέσα Μαστρο-Γιώργη, του είπε.

-Απατεώνα, κλέφτη, φώναζαν οι γιοι της. Έκλεπες το καπέλο και τώρα το έφερρες πίσω επειδή ένιωσες τύψεις; , του είπε ο Βιτώριος.

Ο Μαστρο-Γιώργης τους χάρισε ένα πλατύ χαμόγελο. Αμέσως, κοίταξε την γιαγιά Διδώ. Εκείνη έκανε ένα σάλτο και σηκώθηκε από το κρεβάτι σαν μικρό κοριτσόπουλο. Τα παιδιά την κοιτούσαν έκπληκτοι.

-Μητέρα τι έπαθες; αναφώνησαν.

-Έγινα καλά! Δεν χρειάζομαι τίποτα πια. Τα έχω όλα. Εσείς ήσασταν το φάρμακο μου, είπε εκείνη γεμάτο αγάπη.

-Μα δεν καταλαβαίνω τι γίνεται, είπε γεμάτος απορία ο Βαλέριος.

Το ίδιο απόρησαν και οι άλλοι δυο.

-Γλυκά μου παιδιά, μικρά και ζαβολιάρικα. Μια φράση σας με γιάτρεψε. Το σε αγαπώ. Γιάτρεψε την ψυχή μου και όχι το σώμα μου. Τα χρόνια περνούσαν και εγώ μέρα με την μέρα βυθιζόμουν στην μοναξιά. Στεναχωριόμουν που δεν σας έβλεπα. Τόσο που δεν άντεξα άλλο. Τα γράμματα σας τον τελευταίο καιρό ήταν όλο και πιο σπάνια. Έτσι αποφάσισα να παίξω και εγώ ένα μικρό θέατρο για να σας φέρω πίσω, είπε η γιαγιά Διδώ.

Τα παιδιά την κοιτούσαν κατάπληκτα. Δάκρυα κυλούσαν στα μάτια τους.

Εκείνη συνέχισε:

-Αυτός ο απατεώνας ταχυδρόμος και το ψάθινο καπέλο, ήταν η μόνη μου συντροφιά εδώ και πολύ καιρό. Του ζήτησα λοιπόν να με βοηθήσει. Έτσι έπαιξε και αυτός τον ρόλο του, προκειμένου να σας κάνω να καταλάβετε. Να καταλάβετε πως εγώ είμαι μόνη μου. Δεν έχω ανάγκη τα γράμματα σας αλλά εσάς. Είπατε πως θα πηγαίνατε ως την άκρη του κόσμου για να βρείτε το αγαπημένο μου καπέλο. Νομίζω πως το χωριουδάκι μας, δεν είναι δα και τόσο μακριά. Η άκρη του κόσμου όμως είναι.

-Οι γιοί της, την κοιτούσαν λυπημένοι. Ποτέ δεν είχαν νιώσει έτσι. Η μητέρα τους είχε απόλυτο δίκιο.

Εκείνη τότε τους είπε:

-Όσο για το καπέλο. Το έδωσα στον Μαστρο-Γιώργη να το φυλάει καλά. Δεν πιστεύω να έπαθε τίποτα βρε ατζαμή;

-Τίποτα Διδώ μου. Και είναι και τόσο ωραίο. Έχει και αυτή την κατακόκκινη κορδέλα, όπως ακριβώς και το κρασί, είπε γελώντας.

Η μητέρα πήρε και τους 3 γιους της αγκαλιά. Όπως τότε που ήταν μικροί και τους μάζευε στο τζάκι για να τους πει ένα παραμύθι. Εκείνοι, της ζήτησαν συγγνώμη. Μια βαθιά αληθινή συγγνώμη για την συμπεριφορά τους. Το πάθημα τους έγινε μάθημα. Την κοίταξαν στα μάτια, και της είπαν με ένα στόμα και μια φωνή: Σ' αγαπάμε μάνα. Δεν φαντάζεσαι πόσο. Έπειτα αγκάλιασαν τον Μαστρο-Γιώργη και ζήτησαν και από αυτόν συγγνώμη. Εκείνος τόσο αυθόρμητα, γύρισε και τους είπε:

-Ε τώρα αυτό δεν γίνεται να μην το γιορτάσουμε. Διδώ βάλε κρασί να πιούμε!! Αυτή την φορά στην υγεία όλων μας.

Όλοι μαζί γέλασαν δυνατά. Η χαρά πλημμύρισε ξανά το σπίτι της γιαγιάς. Από τότε, τα παιδιά την επισκέπτονταν συνέχεια. Έστρωναν ένα μεγάλο τραπέζι έξω στον κήπο της γιαγιάς και απολάμβαναν όλα τα καλούδια της. Τραγουδούσαν όλοι μαζί και γελούσαν αναπληρώνοντας τον χαμένο χρόνο. Από το τραπέζι φυσικά, δεν έλειπε ο Μαστρο-Γιώργης, μια κανάτα κρασί και το ψάθινο καπέλο το οποίο στεκόταν περήφανο στην κορυφή του τραπεζιού..

Και έζησαν αυτοί καλά και εμείς καλύτερα...

7. Το τραπέζι στο κήπο. (Σχέδιο Μ. Τερμετζίδου)

Κείμενο: Παναγιώτα Παπαδοπούλου

Εικονογράφηση: Μαρία Τερμετζίδου